

РЕШЕНИЕ

№ 2196

гр. София, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 06.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **577** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Л. О. С. ве Т. А. Ш., чрез адв. А. А. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005816/02.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на LEASEPLAN OTOMOTIV SERVICE TICARET ANONIM SIRKETI е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.а ЗДвП- прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат доводи за нищожност, алтернативно за незаконосъобразност на наложената заповед за налагане на принудителна административна мярка. Твърди се, че заповедта за прилагане на ПАМ не е в изискуемата от закона форма, както и че е немотивирана. Моли съда да отмени заповедта като нищожна, в условията на алтернативност да бъде отменена като незаконосъобразна, издадена в противоречие с целите на материалния закон, неспазване на установената форма, при извършване на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител адв. А. А. поддържа жалбата.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява. Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005816/02.11.2023 г., издадена от П. Х. П., полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, на LEASEPLAN OTOMOTIV SERVIS VE TICARET ANONIM SIRKETI е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата - прекратяване на регистрацията на МПС с рег. № 34FYU464 (регистриран в Република Турция) за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели и свидетелството за регистрация на процесното МПС. Според мотивите на заповедта, на 25.10.2023 г. около 19:00 ч. в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], автомобил Хюндай байон, бял на цвят, с табели с регистрационен № 34FYU464 (регистриран в Република Турция) и рама: NLHBL81JBNZ228826, собственост на LEASEPLAN OTOMOTIV SERVIS VE TICARET ANONIM SIRKETI, е управляван от О. Е., ЕГН [ЕГН], без да притежава СУМПС, валидно за територията на Република България – управлява със СУМПС №195937 – Р. Турция, което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след изтичането на 1 година от издаване на документ за пребиваване, водачът е постоянно пребиваващ в Р. България (притежава разрешение за пребиваване №700903292, издадено на 09.09.2015г.) Съставен е Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA № 1070835/25.10.2023 г. на О. Е. за извършеното административно нарушение по чл. 162, ал. 2 ЗДВП.

Видно от приложения по делото АУАН серия GA №1070835/25.10.2023 г., същият е съставен против О. Е., за това, че в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]водачът управлява лек автомобил Хюндай байон, с рег. № 34FYU464 (регистриран в Република Турция), собственост на фирма LEASEPLAN OTOMOTIV SERVIS VE TICARET ANONIM SIRKETI и на кръстовището с [улица], поради движение с несъобразена скорост със състоянието на пътя мокра пътна настилка реализира ПТП в спрелия пред него в колона лек автомобил К. сеад с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена проверка се установи, че водачът има издадено разрешение за пребиваване №700903292 – тип на разрешение – постоянно пребиваване, с дата на издаване 09.09.2015 г. и като чужденец дългосрочно пребиваващ в Република България може да управлява МПС на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава-членка на ЕС, или от друга държава – страна по Споразумението на ЕИП, или от Конфедерация Швейцария до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Водачът управлява със СУМПС, издадено от Република Турция с номер 195937.

По делото е приложена административната преписка.

По делото е приложено чуждестранното свидетелство за управление на МПС, издадено от Република Турция, както и пълномощно за лизингополучател и документ удостоверяващ представляващите лизингодателя лица и правата им за подписване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например - поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

Като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от приложената по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи Областните дирекции на МВР и СДВР са определени като служби за контрол по ЗДвП, а съгласно Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на Директора на СДВР, държавните служители от отдел "Пътна полиция" – СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП. В случая ПАМ е наложена с оспорената в настоящото Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005816/02.11.2023 г. Същата е издадена от полицейски инспектор

към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР- П. Х. П., а не от А. К. П., който е съставил АУАН №1070835/25.10.2023 г., въпреки, че в акта е посочено, че са иззети 2 бр. регистрационни табели с номер: 34FYU464. Предвид изложеното и с оглед посочените заповеди е налице материална компетентност на издателя й- П. П.. В тази връзка е неоснователен довода за нищожност на обжалвания индивидуален административен акт, поради това, че е издаден от некомпетентен орган.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт е издаден на основание конкретна правна норма от ЗДвП.

На следващо място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, абсолютна липса на мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице. Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях. Т.е. касае се за административна принуда, предвидена в специалния закон с оглед спецификата на регулираните с него обществени отношения, която се прилага с преустановителна и превантивна цел. Предвид горното, доводите на жалбоподателят, че не е спазена установената форма са неоснователни.

При издаване на обжалвания акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и не се констатира грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи, допуснати от административния орган при издаване на акта, влечащи нищожност на същия.

Оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство за срок от шест месеца до една година на собственик, който управлява МПС без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е

временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че собственото му моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, валидно за територията на Република България, а управлява с чуждестранно свидетелство.

Съгласно чл. 162, ал. 2 ЗДВП чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Водачът на МПС има издадено разрешение за постоянно пребиваване с дата на издаване 09.09.2015 г., от което е видно, че едногодишният, в който лицето може да управлява МПС с чуждестранно СУМПС е изтекъл, поради което не отговаря на изискването на закона.

В разпоредбата на чл.171, т. 2а, б. "а" ЗДВП законодателят е визирал налагане на ПАМ- прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година. В случая административният орган е определил минималния срок. Ето защо доводите на жалбоподателя, че няма посочен срок са неоснователни.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях. Принудителните административни мерки имат преустановителни, възстановителни или превантивни функции - в случая процесната ПАМ има за цел да предотврати извършването на следващи нарушения и е с превантивна функция. Затова доводът на жалбоподателя, че наложената ПАМ не изпълнява никоя от присъщите ѝ функции, е несъстоятелен.

При това положение съдът намира, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005816/02.11.2023 г. не е нищожна и незаконосъобразна, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателя са неоснователни, поради което следва жалбата да се отхвърли.

Мотивиран от горното, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. О. С. ве Т. А. Ш. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-005816/02.11.2023 г., издадена от П. Х. П., полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б.а ЗДВП-прекратяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

